

12. szám.
Márt. 23-án 1861.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évharmadra, azaz január—ápril hóra 2 ft. 10 kr. uj pénzben. — Előfi-
zethetni minden postahivatalnál és könyvtárúsnál. — **Kiadó-hivatal :** Pest egyetem-utca
4-dik szám.

VIII. kötet.

HONVÉD JELSZÓK.

Országgyűlési követek számára.

Nemzetem *gárdája!* Nagy csatába indulsz,
Hol egy szivet lelket vár tőled az ország,
Vállat vállnak vetve, szivek egymás mellé ;
Az első vezényszó ez lesz : „**sorakozzál!**“

Ha csába ígérlet, vagy ijesztető hang,
S kérkedő hatalom vivja majd a csatát, —
Fényes hivatallal, pénzzel lövöldöznek,
Akkor ez legyen a te vezényszavad : „**állj!**“

Ha csalfa álorzás sunnyog bizalmadért,
Ki ajkán hazát hord s imád aranyborjút,
Vagy ki előre hajt s maga hátul marad,
Annak „**jobbra át!**“-ot csinálj s háttal fordulj.

A hol szabad elvek törnek lándzsát bátran
Szűkkeblű és mindig hátratartó párttal,
Mikor kétség támad, hol az igaz ösvény?
Akkor „**BALra nézz!**“ és azt védj, mit ez pártol.

Hogyha konkolyhintő *olcsó népszerűség*
Véres szájjal biztat, hogy tesvéridet verd;
Dicstelen csatába ne kövesd a zászlót,
Tanulj túrni, várni, és „**lábhoz a fegyvert!**“

De hol *nemzetednek nagysága* forog fenn,
Tudd, hogy e nagy kincsnek te vagy felkent őre,
S ha nagy az ellenség, és a veszély súlyos,
Ne hátrálj! De „**szuronyt szegezz és előre!**“

K—s M—n.

1859-ik évből még teljes számú példányokkal szolgálhatunk.

 A január—áprili folyamból 1861. teljes számú példányokkal folyvást szolgálhatunk.

AZ ÖREG M—NEK EGY TRÉFÁJA.

Nem hiszem, hogy valaha nagyobb kópé élt volna a világon mint M. kinek ezer meg ezer tréfájáról még most is beszél egész V. megye. — Sok csintevése közül egyet, melyet sokszor hallottam elbeszélni, talán érdemes lesz elmondani.

Volt M —nak két barátja, esküdt volt mind a kettő a megyénél, ezek mindég azt állíták, hogy őket nem tudja megtréfálni M. — No hiszen nem kellett ennél több, megígérte, hogy már csak azért is, akármikép, de kifog rajtuk, hanem aztán meg is tartotta szavát emberül. — Egyszer az említett két úr hálásra ment M—hoz, ki előre megtudta történendő érkezésüket.

A házigazda tudván, hogy vendégei szeretik a bort, vacsoránál szorgalmasan töltögette a poharakat, de ha ő nem restelte a töltögetést, bezeg nem restelték vendégei az ivást, minek természetesen az lett következése, hogy a két urvendég jól kikészítve, mámorosan ment lefeküdni. M. bement velük szobájukba, s jó éjt kívánva nekik, magukra hagyta őket; de alig vette észre, hogy elaludtak, besompolygott szobájukba czimboráival, jó erős kötelekkel ellátva. Még nappal csigákat veretvén M. úr a gerendákba, most a kötelekkel pajtásai segítségével az alvó vendégek ágyait jó egy ölnyire a földtől

felhúzta; — hogyan fundálta ki mindezt a furfangos fejű M. azt nem tudom, (egyébiránt még ennél furcsább dolgokat is vitt már véghez) elég ez hozzá, hogy az ágyak függve maradtak. — Éjjel az egyik vendég bizonyos elhalaszthatlan dolga miatt le akarván szállni, bizony egy kicsit nagyot lépve ért le a földre, (bátran lehet leesésnek is mondani) mire az torka szakadtából kezdte ordítani, a másik segítségére akarván menni, persze hogy szintén úgy járt, ordítottak aztán most már duettben, nem tudván elképzelni mi történt evlük; egy darabig csak mászkáltak a földön és keresték ágyaikat, de miután ezekre nem akadtak, s különben is még mámorosak voltak; elaludtak csendesen a földön. A mint M. a ki a dolog menetét leste, észrevette, hogy ismét hortyognak vendégei, belopódzott megint hozzájuk, a pajtásokkal az ágyakat leeresztette, s a csigákat is kiszedetvén a gerendákból, a két mélyen alvót szépen megint ágyaikba fektette, — fájt aztán ezeknek minden porcikájuk, és emlékeztek is valamely ördögi solto mortaléra, de mivel az ágyban találták magukat, nem mertek M—nak semmit szólni, mert nem tudták maguk sem hányadán vannak, s M. még jól ki is nevette volna őket.

B. WESSELÉNYI MIKLÓS ÉLETÉBŐL.

Köznyselven forognak Erdélyben azon fogadalmak, melyeket a báró a végből tett, hogy magát a sanyaruságokhoz megedzze.

Tudva van, hogy Széchenyivel gyalog indult el Párisba, mely utban hogy a gróf a gyaloglást jobban győzte, történelmi tény. Nem is csoda, mert a báró óriási testű egyéniség volt. Én még jól emlékszem, hogy midőn kis diák koromban az examentünkre bejött, a hallgató terem ajtaján elébb a ball vállát kellett betennie, aztán a jobbat, mindkettő egyszerre nem fért volna be.

Még nevezetesebbek voltak azok a fogadalmi, melyeket az éhség, vagy étkek nélkülözésére tett. Egy izben felfogadta, hogy egy álló hónapig kenyér és viznél egyebet magához nem vesz.

Épen a lakomák és estélyek ideje járta Kolozsvártt; a bárót már csak maliceból is hívták

minden lakomához, hogy fogadását vele megszegessék.

Hasztalan volt minden kísérlet. A báró levágott egy darab kenyeret, maga elébe vett egy palaczk vizet s végig nézte velök a lakomát.

Egyszer feltette magában, hogy Zsibótól Pestig semmit sem eszik. A fogadás ebéd felett történt, s a báró tisztei már előre szörnyűködtek, hogy már melyiket viszi magával, miután tudták, hogy annak ki elmegy, együtt kell koplálni a báróval.

A bárónak nem volt természetében az affélet előre kikürtölni; azért titokban mindenik tarisznyát rakatott a feleségével.

Az indulás napja végre eljött. A tisztek koscsijához kísérték a bárót. Csak miután a hagyományos és búcsú megvolt, kiáltott reá a báró az egyik ispánra :

— István! Maga jön velem, üljön fel!

— Csak épen a feleségemmel váltok egy szót nagyságos uram! — mond István gazda nem a legörvendetesebb arcczal.

— No csak hamar legyen ám az, mert különben futhat a kocsim után akár Zilahig.

Az ispán ismerte a bárót; a jövő pillanatban már ott volt; utána kis fia egy jól megtömött tarisznyával.

De a báró csak addig várt, míg az ispán melléje ugrott s rögtön kibocsátotta a suhogót. Az öt sárkány rohant lefelé a zsiói kastély domb-

hoz még ekkor éjjelnappal menve is három napi járó volt. A szegény ispán tantalusi kinokat állott ki.

Szerencséjére felesége teli rakta volt felöltönye zsebeit pogácsával, ezzel gédelgette magát. Egyszer-egyszer tette magát, hogy aluszik, felvonta köpenyét s ezalatt egyegy pogácsát szájába csempészett.

Ez járta egy darabig; de harmadnapra kelve a báró igen türelmetlen lett s éles szemmel követte ispánja mozdulatait. Az ispán még sem tűrhette tovább; elővette a régi státuscint.

ján s az ispán, ki a tarisznya után nyult, majd kiesett a hintóból.

A gyermek sirva szaladt a kocsi után, mind hasztalan, az elemozsiás zsák, mint Erdélyben hívják, otthon maradt.

Az ispán szörnyű kinokat állott ki; a báró szigorúan ügyelt, hogy eleséghez ne jusson.

Mindenütt csak addig álltak meg, míg az előre küldött sárkányok fáradt társaikat felválták s ha az ispán vizivás színe alatt be betért egyegy fogadóba, az első kanál levesnél már csattant az ostor s ugrania kellett nyakaszakadtában.

Az ut jó volt, a hintó repült, de Pest Zsió-

De a báró szagérzéke hihetőleg még erősebb lett a koplalás által az eddiginél is; megérezte a pogácsa-szagot. Iszonyu hangon dörgött az ispánra :

— István! Maga eszik.

Az ispán ijedtében kikelt képéből; tudta, hogy a báró ilyesekben tréfát nem ismer.

— Igen instálom nagys... nagyságodat, — hebegé. A feleségem egy pár pogácsát tett a zsebembe, azt majszolom.

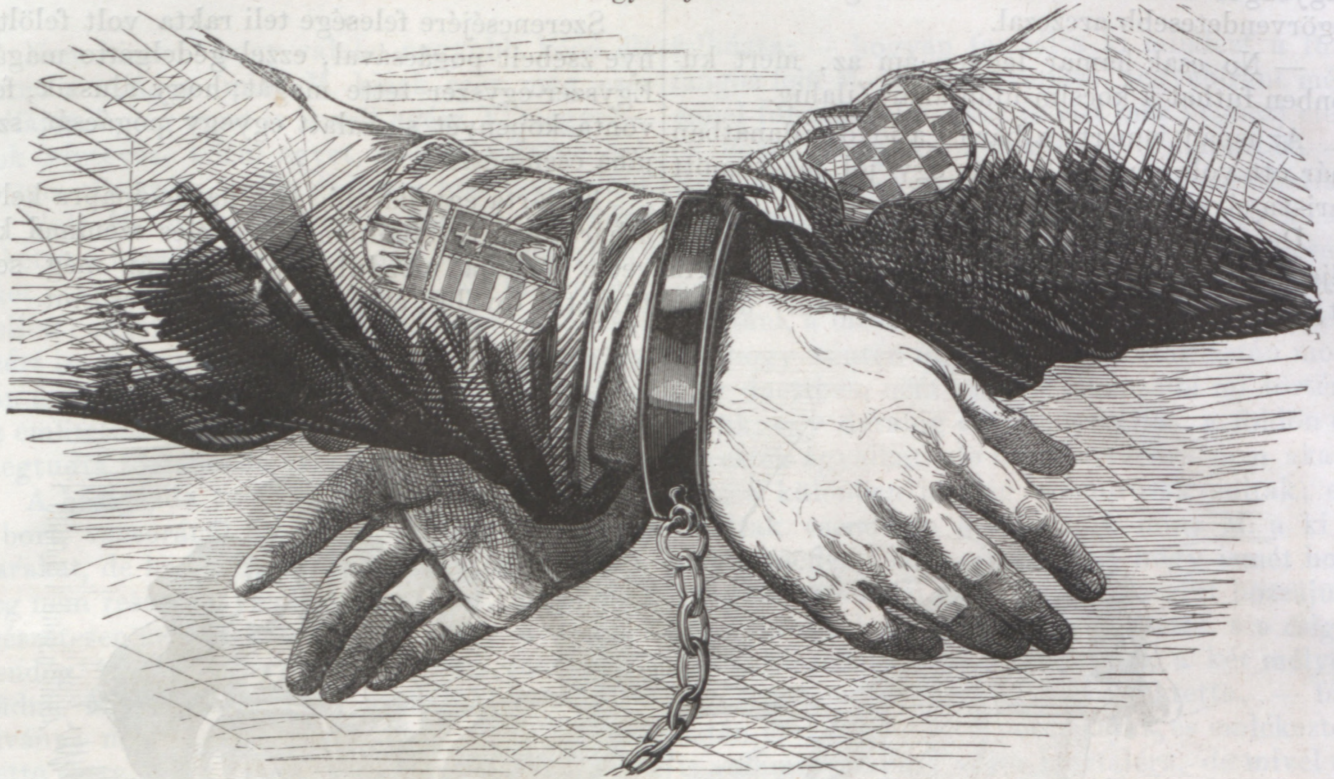
— No hát adjon nekem is! — kiált rá vadul a báró, kinél a türelem az emberi határt végre elérte.

V. József.

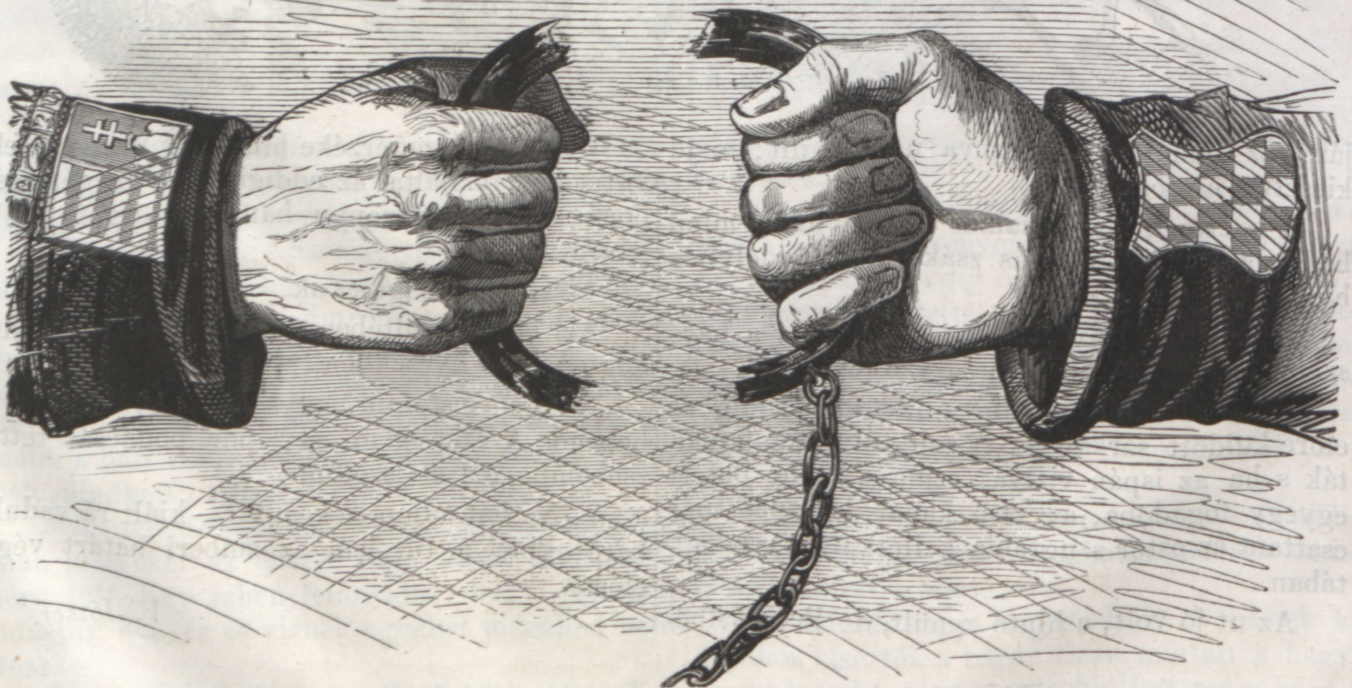
Képtalány.

Megfejtésül horvát atyánkfainak.

Hogyan jobb?

Igy-e?

Vagy emígy?

Megeszí a falut.

- No piró! forspont nekem siess.
- Csak délután lehet.
- De nekem nagyon *siess*.

— Küldje édes apám délelőtt, azt mondja nagyon *éhes*, a milyen hosszú sovány, itt ebédel, megeszí a falut.

István és János gazda.

A h.-böszürményi piacon két földhözragadt szegény ember közt a napokban ilyen párbeszéd keletkezett:

István gazda. Mire büntette kendet magyar dohányáért a Resprektor? (Respicient.)

János gazda. Hatezer forintra.

István gazda. Kend hát jobban járt mint én. Engem 2 forintig sarczolt, s ezt be kell fizetnem, mert különben becsukat, a ki lelke van; de a kelmedébül tudom egy krajczárt sem lát.

Hát pék?!

Anno 18**. . . élt keviben egy uradalmi orvos, ki származásra nézve inkább német mint tót volt, természetesen nem a legtekéletesebben tudott magyarul. Ez,

a káplány s a biró. uram társaságában átsétált egyszer a Duna balpartján levő bálványosi vendéglőbe.

Pozsonyban akkor országgyűlés volt; miről beszéltek volna tehát másról, mint az országgyűlési viákról.

Egyszer köszönti őket egy hozzájuk közelgő tisztességesen öltözött egyéniség, s midőn embereink kérdezték, hogy „kihez van szerencsénk?“ az új vendég felelé:

— Én L—czky vagyok.

— Ah, az országgyűlési szónok?! örvendünk, hogy tisztelhetjük, — hizelgé az orvos.

— Nem az, — felelé az érkezett, — én a pesti magyar nemzeti lábtyüművészi intézet igazgatója vagyok.

— Ahá! — felelé az orvos — tudom már, hát pék!?

Miféle pénz ez?

X. hadnagy behívja cseh privátdinerjét.

— Elmégy Y. bárónéhoz, s megmondod, hogy sajnálom, hogy nem fogadhatom el meghívását ebédre, mert délutánra mulaszthatlan dolgaim vannak. Aztán elhozod az ebédet.

Délben feltűnt a hadnagynak a sok és jó izletes étel.

— De mi jutott eszébe a gazdasszonynak, hogy ennyi ételt küld?

— Nem a gazdasszony küldi ezt, hanem a báróné. Azt tetszett mondani, hogy hozzam el.

— O te marha! Ne itt van 2 frt. végy egy bouquet virágot s vidd a bárónénak, s megmondod, hogy a te számaráságodért bocsánatot kérek.

Egy óra mulva visszatér a legény s letesz az asztalra két pengőt.

— Miféle pénz ez?

— Hát a báróné adta.

— Hogy-hogy? hát nem vittél virágot?

— De igen, hanem a báróné csak egy pengőt akart érte adni, én hát mondtam neki, hogy annak két forint volt az ára, s így adott ide még két frtot, mondván hogy az első forint az enyim legyen.

Nincs ott semmi.

Scorbutban szenvedett a legénység nagy része, a tábori orvos 50 botütés terhe alatt eltiltotta a bagózást. Azonban egy vén huszárör sehogyse tudta feledni s talán nélkülözni se a természetetté vált régi szokást, s egy jó marok bagót pofájába nyomott; az utcasarkán jövő ezredes látta az egész műtétet, s midőn a szokott tempóval tisztelgő huszár előtt menne, hirtelen rákiált:

— Mi van a kend szájában?

A vén kópé nagyot nyelt, s meg sem mozdított arcizommal nyugalmasan felelt:

— Semmi se ezredes úr.

Igaza volt, mert a nagy marok bagót egy nyelésel eltemette.

A KEDVESHEZ.

Színből.

Szép vagy, mint egy madonnafe,
Mit a művész merész lelke
Tulvilági ihlettel a
Néma vászonra lehele.

Lelked, mintha angyaloktól
Nyerted volna fényes égből,
Homlokodra szendeség van,
S szűz szemérem tűzve ékül.

Ha szivednek érzeménye
Óh! hölgy, engem feltalálna,
Egy percnyi birhatásodért
Meküzdenék a halállal.

Szívből.

Brr...beh rút vagy, mint a halál,...
Sárga, ránczos, ragyás képed
Melyről hatvan évnek tele
Minden érdekest letépett...

Nálad a nap mind négy része
Csupa perpatvarból álló,
Nem győzi meg hallgatással
Maga se a vén szolgáló. . .

. . . Azért a két emeletes
Házért mégis csak elveszlek,
Ámbár tudom előre, hogy
Siralmas napjaim lesznek. . .

EGY KIS BAJ.

Kétszer voltam este
Ott a kis ablakon,
S kétszer öntött nyakon
Edesanyád asszony.

Azután elmentem
A rácses kapura,
Ott meg eldőngetett
Édes apád ujra.

Elfogott a bakter,
A mint haza mentem,
És most itt szenvedek
Érted a deresen,
Én édes kedvesem. . .

DE JÓ DOHÁNY.

Szivom, szivom, és tünődöm,
Mért ez is — mint más egyebek,
Ugy jó ha avas, ha régi,
— Nem értetvén a véredek. —
De jó dohány.

E még trafikvilág előtt
Megszületett, de ám azért
Tizenkétéves életén
Sas nem szólt, hozzá nem fért.
De jó dohány.

Anélkül, hogy tudta volna,
Hogy ő is üldözött leszen,
Élitéltekhez zárkózott,
S őrizte a mojk ellen.
De jó dohány.

Hiven takargatta, védte
A „Március tizenöt“öt,
Meglapult az „Esti“ „Pesti“
„Közlöny“ „Népbarát“ lap között.
De jó dohány.

Visszaadott az életnek
Rég elhunyt tetszalottakat,
Kiket üldözni ezután
A zsandárnak sem lesz szabad.
De jó dohány.

Ő maga, mint már agglegény
Haldoklik, azonban tüzel,
Végbucuját vig perczegés,
S szikrázó szemmel mondja el.
De jó dohány.

Mintha szólna: „semmi baj, mert
Ébrednek az ős szellemek,
S ki oly sok rosz időt éltem;
Financzolatlan halok meg.
De jó dohány!

Hegypárti.

Ügyes fogás.

— Kimegy ez a matéria nagyuram? — szolt a székely asszony, mindenkép forgatva a kezeiben lévő kelmét.

— Ha kimegy hugám, — szolt a boltos, — ingyen odaadom.

A székely asszony hóna alá csapván a csomagot, szépen kiment vele a boltból, s visszaszól:

— Köszönöm uram a vásárfiát, már ide ki is van.

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

Ominos dolgok.

Denunciatio a bécsi politzia számára.

vagyis :

Jó lesz figyelemmel kísérni, az országgyűlésre feljövendő követek, miféle vendéglőkbe szállnak be, mert az időjósok ilyenekből is tudnak ám jövendőlni.

A kik a „Magyar királyhoz“ szállanak, azok bizonyosan igen derék loyális férfiak lesznek.

A kik a „renovált“ *Nádor*-t választják szállásul, azok bizonyosan municipálisták.

A kik „*István herceget*“ keresik fel; no azok eléggé figyelmeztetik az illetőket sympathiákra.

A kik az „*Angol királynő*“ oltalma alá adják magukat, azokkal lehet alkotmányos uton alkudozni.

A kik a „*sas*“ ereszei alá sietnek, azok talán nem lennének idegenek a Reischrathságtól is? (Csakhogy ez a sas *egy fejű*, Attila sassa! — Szerk.)

A kik „*Európában*“ kérdezősködnek szobák után, azok már gyanús emberek.

A kik a „*Tigris*“be sietnek, azok elárultak engesztelhetlen indulataikat.

Végképen remítők emberek pedig, a kik a „*veres bikába*“ kötnek ki.

De különösen felügyelet alatt tartandók, a kik a „*Párizs városához*“ emigrálnak; azoknak a kedvéért nagyon jó lesz valami utba eső *vendégfogadót* így nevezni el: „*zur Stadt Drezden*“; — talán mingyárt a *Neugebäudot*.

Majd egynehányan bekvártélyozzák magukat „*az két Bakokhoz*“ is; — ezekre nem szükség praenumerálni.

K—s M—n.

Pandurenwirthschaft és civilisatio.

Makáma.

Lármáz a sógor, — épen jókor! — A sok bukott Bezirkskomiszszer — kezében van elég komisz szer, — a mikkel minket úton útfelen — sérteget a sok szemtelen; — s alkotmányos küzdelmeinket, — a ki lehúzta rólunk az inget, — s a kit innen aztán kicsaptak, — elnevezi *Pandurenwirthschaft*nak, — s ebben kész szolgálatára áll, — a sok jajgató *bécsi journal*, — a ki gorombább a pandurnál.

Mi hát a baj, ti jámbor sógorok? — a miért a nyelvetek ellenünk úgy forog, — hogyha a nyelv kalucsniban járna, — minden héten két pár szakadna el a sárba? — Csináljunk hát csak egy kis számadást, — a miből majd te magad lásd, — hogy a *Pandurenwirthschaft* s *civilizatio* — közül melyik a rossz, melyik a jó?

Ha a soká rabul tartogatott szó — felszabadulva egyszerre nagyot szól, — a szótárban nem igen válogat, — hanem adja, mi eléje akad, — ez aztán mingyárt *Pandurenwirthschaft*; — hanem hazudni pénzért fényesen, — hogy az ember mást rászédhessen, — hízkelni annak, ki megfizet, — kiveresplajbászozni husz szó

közül tizet; — kifürkészni gyáván a titkot, — hallgatni miről susognak itt ott? — s ki a *Verordnungba* ütközött, — azzal megtönni minden tömlőczöt, — s egy véletlen kimondott szóért — mingyárt igénybevenni a hóhért, — ez már aztán *civilizatio*!

Ha annak, ki a népet gyötörte — jókedvében ez ablakát betörte, — s mielőtt elindulna *Morva* felé, — egy kis macskazenével megtisztel, — az mingyárt *Pandurenwirthschaft*; — de hogy a nép drága pénzért, igazságot nem kapott, ha kért; — hogy a közpénztárak kirabolva, — árvák taszitva koldusbotra; — ez persze *civilizatio*.

Ha egy utonálló tolvajnak, — a milyenek másutt is vagynak, — a szolgabíró huszonötöt diktál, — az egész bécsi sajtó mingyárt itt áll, — s támad érte olyan zenebona, — mintha mindannyinak elyrokona — lenne a megcsapott gézengúz; — ezzel is szaporodik az elenchus, — mert ez is *Pandurenwirthschaft*; hanem mikor a zsandarméria — nem a zsiványokra méri a — fegyvert, hanem szuronyt azért visel; — hogy házaikból jó hazafiakat visz el, — mikor előkelő uri nőt — botoztattak meg a nép előtt; — mikor lelkész és lapszerkesztő — szenvedett botot, hajmeresztő! — s mikor vitéz katona fenyeget — seprével ártatlan urhölgyeket; — ez már aztán *civilizatio*!

Ha az alkotmányos tusakban, — hol nem vesznek „*macskát zsákban*“, — megesik, hogy a választó tömeg — egymást ütlegekkel köszönti meg; — az mingyárt *Pandurenwirthschaft*; — de a mikor csak úgy tréfából, — azok az urak a kaszárnyából — csatarendben előjönnek — s a vásáros nép közé lőnek, — elesik, ott marad, a kit ért, — s még csak azt sem mondják meg, hogy miért? — ez aztán *civilizatio*.

Ha a vármegyék elárvult pénztára — az adókérdést bizza a diétára, — ha a szegény falusi paraszt, — templi nélkül adja be a panaszt, — ha saját kapálta dohányt árul — s a finánczot kilöki a házábul; — ez persze igen nagy foku *Pandurenwirthschaft*; — hanem a kik a népet szivattyúzták, — még a bőrét is lenyúzták, — kik eladták a *haza földét*, — s azt semmire elkölték, — kik alatt a státusadósságok — czifrája három milliárdra hágott, — kik föltaláltak száz adónemét, — kicsalták vele a népnek a szemét, — s kiktől az ország cassájában, — soha egy garas sincs, de „*hiány*“ van, — kik felgazdagíták a magistratust, — de koldusbotra juttatták a státust; — ezek ám a *civilizátorok*!

Hanem hát köszönjük jó sógorok, — hogy a föld nem ti felétek forog; — hadd legyen hát közöttünk ez az árok; — ti voltatok a *civilizáló Bach-huszárok*; — megmutattátok tizenegy évig, mit tudatok? — egyéb mint baj, romlás, adósság, nem maradt utánatok; — már most hadd mutassuk meg mi, mit tudunk? — igaz, hogy egészen más az utunk; — már most az elvesztett jobb létet, — ha addig az Isten éltet, — hadd vivják a maguk módjával újra ki, — az *alkotmányos jogok pandúrjai*.

Kakas Márton.

Ama bizonyos csizmadia és fele- sege kérdései és feleletei.

E hétre való orakulumok.

Ha adod is megbínod, ha nem adod is megbínod. Vagy te egyél meg engem, vagy én eszek meg téged, azt mondta az egy-
szert — íze a szegény panaszának.

— Nem rég Szentpétervárott a czár körútja alkalmával egy németországi illusztrált hirlap rajzolója több olyan „obligát“ képeket rajzolt, a mik rendesen nagyon hasonlítanak egymáshoz; triumfbógenek, zárfa-
lat képező gárdák, s jubileáló publicum s több efféle. Hát a szegény német, juxból-e, vagy mi, azt találta a képen felejteti, hogy egyike a nép alakjainak háttal van fordulva a képen a császári kocsi felé, s feltett kalappal áll. Lett ebből inquisitio! Elő akarták vele adatni, hogy ki volt az a refraktárius a képen, a ki olyankor le nem vette a kalapját? Majd ő itta meg a levét. (Bizonyos kend a felől, hogy ez Szentpéterváron történt?)

— Épen úgy manőverez velünk a bécsi kormány, mint az egyszeri korhely uriember, kit főnöke kénytelen volt deficientiába tenni, naponkinti hat huszas nyugdíjjal, s a ki nem tudván e pénzzel kijönni, panaszt tett, hogy nem marad neki ruhára való. — „De hát hogy lehet az?“ kérdi a patronus, mire költi a pénzt? „Rogo humillime, tres vigesimarios pro potu, duo pro comestu, et unum pro certa quaedam, — nem marad ruhára semmi.“ — „Hja, de hát próbálja okosabban besoztani a költségvetését.“ — „Jam probavi; posui quatuor vigesimarios pro potu, unum pro comestu, unum pro certa quaedam, — megint csak nem maradt ruházatra.“ — „De így még sokkal rosszabb.“ — „Persze rosszabb; — probavi deinde quinque vigesimarios pro potu, unum pro certa alia, ekkor meg már plane se enni — se ruházni valóra sem maradt!“ — Igy vannak mivelünk is. Akárhogy forgatják a kegyes ajándékok felosztását, a jámbor magyarnak semmi sem marad. (Már most én ebből értsek valamit?) Nem is asszonyoknak való.

— Ide jegyzek egy felköszöntést azok közül, a mik principálisunkat a baranyai követválasztás alkalmával érték, a hogy következik: „tudjuk azt, hogy a mi jelöltünk Kakas Márton; azt is tudjuk, hogy a mi vármegyénk egyedül nőnemű az országban, már tudnillik **Baranya**, a mi annyit jelent, hogy „Bor anyja.“ Ilő tehát, hogy e tisztos anyának öt „jérczéi“ közül a „siklósit“ adjuk hozzá az ország kakasához!“

— Megitták a kortesvezér borát a v i svábok, s szavukat adták, hogy már most X. jelöltre fognak szavazni. Megbánták azonban a dolgot másnap reggelig s a szavazáskor Y. jelöltre tértek bizalmukkal. A bizottmány asztalánál ellenörködő kortesvezér aztán rájuk förmed, hogy hát így tartják meg a szót? „Ja, wissens was, szól a jámbor bíró, gné Herr! az igaz, hogy mi tegnap megittuk a bort, hanem hát ne haragudjék ránk, — inkább megadjuk az árát“; s azzal szépen mindenik nyult a zsebébe, kivette az öt garast a tegnapi borért, letette az asztalra s szavazott Y.-ra.

— Furcsa módon akarnak az osztrák civilizátorok a szorongatott pápának segítségére menni (hogyan?). Arról beszélnek, hogy elvegyék a magyarországi papi jószágokat s azokból azután felszereljenek egy hadsereget, a mivel Rómát felszabadítsák.

— Minthogy már arról van szó, hogy a státus vegye el a papi javakat s aztán maga fizesse a püspököket, nem volna egyuttal már czélszerű, ha egyáltalában minden embernek elvenné a státus a birtokát, s csak vitalitiumot fizetne nekik.

— Összejegyeztem egy rakást azokból a manőverekből, a miket az idej követválasztások alkalmával jelölteink fölhasználtak. 1. eset. Ketten társaságba álltak egymást dicsérni kölcsönösen; te engem itt, én téged amott. — 2-ik. Megígérte a jelölt, hogy ezentul mindenki szabadon halászhat és vadászhat — a saját birtokán. — 3-ik. A jelölt kötelezi magát, hogy országos költségen kikövezteti a várost. — 4-ik. Kihíresztelték, hogy az ellenpárt követjelöltje — zsidó, (ez épen a principálissal történt). — 5-ik. Kihíresztelték, hogy az ellenjelölt már másunnan van megválasztva. — 6-ik. Igértetett irtványföld és erdő-kiosztás, bordézma-gesztüntetés és semmi adózás a jövőre. — 7-ik. Kiadott, hogy ezt a jelöltet maga Klapka és Türr kívánja megválasztatni. — 8-ik. Elhitették az ellenfél választóival (svábok voltak), hogyha beiratják magukat, mingyárt nemzetőrseregnek kell menni. Azok megjedtek. — 9-ik. A követjelölt azt ígérte, hogyha őt megválasztják: ingyen is elvállalja a követséget, nem terheli vele a város kasszáját. — Mondanom sem kell, hogy az ilyen fogások nagyobb részt megbuktak, a hol tudnillik magyarok voltak a választók.

Melléklet: Előfizetési felhívás a „Magyar Sajtó“ 1861. apr. juniusi folyamára.

Felölős szerkesztő s kiadó-tulajdonos: **Jókai Mór.**

Lakása: Al-országút, Unger-ház 18. sz. 2-dik emelet.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten, 1861.

(Egyetem-utca 4. szám.)